

простори будівлі, відтворюючи почуття міського життя та місце у громаді. Композиція архітектурної форми будівлі виконана з фактурних теракотових панелей та скла. Усі приміщення в будівлі, що включають виконавські зали, репетиційні зали, офіси та загальні приміщення, забезпечують природне освітлення та зв'язки із зовнішнім середовищем, а також зберігають акустичну ізоляцію. Високі вимоги до технологічних якостей об'єкта виконуються завдяки високопродуктивному цифровому дизайну.

Як окремий напрям в розробці цього типу поліфункціональних будівель, варто виокремити такий як реставраційно-реорганізаційний. Так, Будапештський музичний центр, унікальний з архітектурної та культурної точок зору, був реалізований у 2013 році за проектом ART1ST DESIGN STUDIO. Цей центр став результатом реставрації 120-річного житлового будинку, зведеного у стилі неокласицизму. Ця будівля містить різні приміщення та функціональні зони: перший поверх відкритий для відвідувачів і включає джаз-клуб, ресторан, кав'ярні та концертний зал площею 300 м². Концертний зал розташовується в колишньому внутрішньому дворі і сполучається з вулицею просторим вестибюлем, що займає обидві сторони будівлі. Природне освітлення залу здійснюється двома рядами ліхтарів, що скорочує необхідність використання штучного світла і має форму атріуму. Такий підхід є прикладом збереження, модернізації та перепрофілювання історичних будівель, що потребують реорганізації.

Таким чином розглянуті аналоги доводять декілька напрямів, що стосуються поліфункціональних будівель на прикладі музичних центрів. Перший напрям відповідає загальному розвитку архітектури, а саме екологічному аспекту. Другий напрям стосується новітніх якостей архітектурного середовища — сучасним технологічним можливостям. Третій напрям належить базовим характеристикам дизайну архітектурного середовища, що має відповідати особливостям того міського середовища, де ця будівля розташовується.

Петровська Ю. Р., канд. арх., ст. викл.

Національний університет «Львівська політехніка»

МЕТОДИ ХУДОЖНЬОЇ ПІДГОТОВКИ ДИЗАЙНЕРІВ У ЛЬВІВСЬКІЙ АРХІТЕКТУРНІЙ ШКОЛІ

Художньо-образне мислення, яке є основою проектної діяльності дизайнера, розвивається в процесі професійної освіти. При її надбанні формуються художньо-образне мислення, художній стиль та інші найважливіші характеристики професійної майстерності дизайнера. Серед основних дисциплін, що безпосередньо беруть участь в організації

навчального процесу майбутніх дизайнерів і розвивають їх творчі здібності є «Рисунок», «Живопис» та «Скульптура».

Рисунок і вивчення людської фігури дає змогу досягнути закони пропорції, композиційної цілісності, розвивати почуття краси, смаку, витонченості. Для її ґрунтовного вивчення необхідні знання основ пластичної анатомії, які допоможуть освоїти закономірності конструктивної побудови складових частин тіла та виразного об'ємно-просторового трактування їх у єдину пластичну форму. Рисунок – це універсальний засіб вираження художнього задуму. Здатність висловити на папері свої задуми є невід'ємною частиною роботи будь-якого дизайнера.

Рис. 1. Заняття з рисунку та живопису в спеціалізованій аудиторії Інституту архітектури та дизайну Львівської політехніки НУ «Львівська політехніка»

Художньо-графічна підготовка, яка у процесі формування образотворчої майстерності та вивчення академічного рисунка забезпечує розвиток у студента об'ємно-просторового сприйняття, уявлення і мислення; пізнання основних видів композиції і властивостей об'ємно-просторових форм та їх гармонійних поєднань на основі певних співвідношень; пропорцій, ритму та інших композиційних закономірностей; розвиток відчуття пропорційності і гармонії, а також відчуття масштабності відносно людини при сприйнятті об'ємно-просторових форм. Весь підготовчий процес роботи тісно пов'язаний із зображенням предметного світу. Він сприяє поглибленню знань у сфері перспективи, загострює сприйняття та естетичне чуття, розвиває художню пам'ять і просторову уяву, закріплює і розвиває навички в зображенні різної складності зовнішніх видів споруд і комплексів із виявленням їх архітектурно-композиційних особливостей, зв'язку з природою, а також дає можливість більш вільно володіти художніми матеріалами [1].

Курс «Скульптура» разом з курсом «Рисунок» є важливим у професійному навчанні студентів (рис. 2). Це вид мистецтва, що ґрунтується на принципах об'ємного зображення предмета. Об'ємна

скульптурна форма будується в реальному просторі за законами гармонії, ритму, рівноваги, взаємодії з навколишнім середовищем або природним середовищем і на основі анатомічних особливостей моделі. Студент повинен оволодіти навиками швидко і вільно оперувати технікою скульптури, виявити геометричну структуру форми, усвідомлено бачити тривимірну форму, логічно її аналізувати, грамотно відтворювати на площині та об'ємно-просторовому вимірі. Курс покликаний розвивати поняття на основі розміщення рельєфної форми на площині і в просторі, конструкції руху, перспективи, пластичної анатомії, світлотіні, фактури та композиції. Завдання курсу охоплює вивчення композиційних засад, принципів побудови рельєфа, декоративного відбору та інтерпретації натури, знань пластичної анатомії та рисунку. Використання композиційно-пластичних засобів у роботі над копіями, етюдами з натури та творчими завданнями виховує у студентів художньо-естетичний смак, розвиває відчуття гармонії і пластики. Головною метою курсу є оволодіння технікою ліплення рельєфних та об'ємних композицій з глини та вироблення власної манери виконання завдань [2].

Рис. 2. Заняття зі скульптури в спеціалізованій майстерні Інституту архітектури та дизайну Львівської політехніки НУ «Львівська політехніка»

Список літератури

1. Білгородська О. Є., Коншина О. М., Кучеренко К. П. Зображення екстер'єру внутрішнього замкненого простору як один з етапів формування художньо-графічних умінь та навичок студентів-архітекторів (на прикладі зображення «Одеських двориків») // Проблеми теорії, і історії архітектури України. – №19. ОДАБА: Одеса, 2019. – С. 349–357.

2. Petrowska Y. Interdyscyplinarne badania z zakresu nauk pedagogicznych i humanistycznych: kolektywna monografia / Yuliana Petrowska. – Lublin: Wydawnictwo Naukowe TYGIEL, 2020. – 264 s. – S. 92–105.